

LUNGA VARĂ FIERBINTE

„The long hot summer” („Lunga vară fierbinte”), un film cu o excepțională distribuție precum: Joanne Woodward, Orson Welles, Paul Newman, Angela Lansbury ș.a., care a văzut lumina marelui ecran în anul 1958, are ca temă centrală o întreagă încrângătură de interese și tensiuni, conduse la bază de o „vulpe bătrână” care dirijează din umbră sensul trăirilor personajelor înconjurătoare.

Urmând firul tramei filmului în cauză, acesta se cuplează perfect cu piața politică actuală de la noi. Vara ce o trăim, deosebit de fierbinte atât la propriu cât și la figurat, direcțiile de acțiune ale principalului actant par a parcurge un șenal haotic; comunicările vectorilor săi sunt adesea contradictorii, ca să nu spun că se bat cap în cap, pentru simplul motiv că au dispărut demult ideologiile proprii, la loc de cinste fiind acum supraviețuirea.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură

Categoric, sunt și isteți, care, fără a trece în prim plan, trag sforile din umbră prin mijloace pe care ei le consideră benefice, netezind astfel calea „colosului”. Stângăciile „sfătuitoarelor” se întâlnesc la tot pasul. De pildă, asocierea Primăriei Capitalei cu marea noastră câștigătoare a Roland Garrosului, prima fiind huiduită copios pe „Arena Națională”, iar propaganda de partid punând în cârca celei din urmă animozitățile electorale ale celei dintâi. Nu poți ține într-o mână simultan doi pepeni, și puterea, și gloria.

Cei de la putere cred că societatea noastră poate fi folosită în interes propriu, fără legătură cu realitățile pe care suntem obligați a le trăi. Fandoselile feluritelor foruri de decizie vin cumva în siajul actualei puteri, de fapt a câtorva exponenți ai acesteia, care se încrâncenează să redefină regulile jocului democratic în folos propriu. Apar noi exprimări în spațiul public: „Model de țară să-și scape îmbuibății pielea” sau „Ramses cel mustăcios”, „Sărac și cinstit la bogat și albit”. Ba pe plan economic-financiar se vorbește de un deficit bugetar numai în câteva luni de 16 miliarde de euro (sau cine mai știe?), de când actuala configurație politică a preluat frâiele puterii.

Avem o criză de adevăr și de încredere. Nu mai credem în nimic din spusele celor care ne conduc și nu vom mai putea vedea „luminița de la capătul tunelului” politico-economic, cel puțin în viitorul apropiat.

În jurul celui „predestinat” par a se cupla și unele instituții ale statului, care ar trebui să se afle deasupra „muritorilor”. Dar dintr-o încrângătură mai veche, pornind de la ascensiunea lor la acele locuri călduțe și cu mușchii de putere, își aduc acum obolul spre încurcarea firavelor noastre repere democratice și, într-un anume sens, de a îndepărta țara de jaloanele europene prestabilite, la care am cerșit a ne aronda.

S-ar putea concluziona pe acest segment că nu omul sfințește locul, ci mai degrabă că omul trebuie

sfințit, indiferent de locul în care se află, dar acest lucru n-ar trebui blamat cu o singură mențiune, ca acel om să și merite. Văd un personaj, se prezintă ca fiind critic literar, acum foarte cunoscut, care pe de lături îl atacă pe Vadim Tudor. Chiar dacă din punctul de vedere al mesajului conflictual nu am avut o părere bună asupra celui din urmă, dar să ataci un om trecut prematur pe cealaltă lume mi se pare (delicat vorbind) o impietate. Nici un boxer nu-l lovește pe adversarul lui căzut la podea.

Trecând peste acest memento literar, realitatea noastră abundă cu o sumedenie de contre politice oarecum asemănătoare cu alte segmente istorice. Carol al II-lea, în anul 1938, introducând dictatura regală, a desființat Constituția din 1923 (aceea fiind una dintre cele mai performante din perioada respectivă - n.a.), România devenind în acel moment lipsită de o adevărată democrație, cu care se obișnuise nu de multă vreme. Creând „Frontul Renașterii Naționale”, a reprezentat prima dictatură reală în care România s-a afundat după perioada fanariotă.

F.R.N. i-a avut ca fondatori pe: Armand Călinescu, Grigore Gafencu, Petre Andrei, Mihai Ralea, M. Ghelmegeanu, C. C. Giurescu, Ionescu-Sisești, C. Rădulescu Motru, Dimitrie Gusti, Lucian Blaga ș.a. Consilieri regali: Miron Cristea (Patriarhul), mareșalul Prezan, generalul Văitoianu, Nicolae Iorga, Gheorghe Tătărescu, Constantin Argetoianu ș.a. Îi percepem acum ca fiind corifeii ai vremurilor trecute sau actuale, dar au aderat la un „DIKTATOR”, acela de atunci; acesta s-a refugiat spre Portugalia, cu suferința lui de priapism și cu a sa Elena Lupescu.

Putem face, oare, o paralelă cu prezentul? Cam da! Fără a intra în derizoriu cu exemplificarea, tarele omenști fiind omniprezente pe mapamond, nu rămâne decât să sperăm că societatea noastră actuală să nu cadă într-o capcană istorică, de unde nu mai poate ieși poate niciodată.

La mult trâmbițatul stat paralel am putea gândi și unul perpendicular, că de fapt starea noastră bipedă ne-ar putea impune un asemenea statut. Nu statul e cauza rezelor vocalizate de unii proepinenți penali, ci incompatibilitatea lor cu adevărata democrație.

Vara abia a început și derapajele unor instituții ale statului își pun deja amprenta pe nervii noștri cotidieni.

„Așa, ca nerv”, am înjghebat într-o seară o poezie care se potrivește, cred, momentului.

Așa, ca nerv!

Cine are căderea să îmi spună mie

Cum să mă comport acum!

Am în minte, instant, soluții o mie.

Nu știu a mă adapta altcum.

Mi se vâra zilnic, sistematic

În creierul meu limitat oricum

Mii de informații; eu, carismatic

Mă delimitez, văzând doar o perdea de fum.

Cred că în devălmășia lor n-au sens

Atâta timp cât eu, ca individ

Plutesc într-un mediu mult prea dens.

Constat că în minte mi-au produs un vid

Generat de o societate imorală

În care mii de oameni ies în stradă

Nu mai vor să cadă la'nvoială

Cu uzurpatorii ce colcăie'n „ciordeală”.

Nu's un adulator al vetustelor redate

Încorsetându-mă-ntr-un pat prea strâmt.

Liberi acum, văd că alte caste

Ne conduc, precum oile, spre un munte abrupt.

Sub deviza L'état c'est moi, tradus în neoașa românească „pentru că putem”, acum pare a reînvia o anumită formă de autocrație. „Regele Soare”, Louis al XIV-lea (Louis Quatorze) a fost monarhul din casa de Bourbon, liderul care a concentrat puterea în mâinile sale, cea maximă de mai sus

reprezentând începutul unui fel de despotism și, de ce nu, un embrion al dictaturii. A beneficiat în demersul său atât de zona politică pe care o controla, dar și de stâlpii culturii franceze: Mazarin, Colbert, Molière, Racine, Boileau, La Fontaine, Rigaud ș.a. Aproape toate dictaturile s-au înconjurat, pe lângă politicieni (fideli ori atrași), și de intelectualitate, care, fie convinsă de „lumina” conducătorului, ori constrânsă să slujească țelului (cel puțin la început), se așeza pe idealurile îndelung așteptate ale aderenților. Că pe parcurs au întrezărit capcanele în care au căzut, neavând soluții de a ieși din ea, au continuat (unii) să slujească autocrația, alții au fost eliminați fizic ori ideologic de elita agresivă ajunsă la putere și care nu-și permitea să-i mai poarte la „remorcă” pe nehotărâți ori (cel mai periculos) pe detractori, foști aliați.

Reacțiile partenerilor noștri strategici față de modificările aduse legilor justiției sunt fie de așteptare, fie de intervenție, atât cât le permite statutul lor. Astfel, Departamentul de Stat al SUA consideră că legile justiției acum ajunse în prag de legiferare de către Coaliția de la putere aduc atingere elementarelor reguli democratice ale funcționării unui stat modern acuplat la UE ori NATO. De ce trebuie aduși alții să dea lecții de democrație? Ai noștri lideri au vrut să se plimbe prin lumea largă, să-și securizeze valorile în conturi offshore, să se zbenguiască pe plaje exotice, să trăiască cum nici mama lor n-a visat vreodată, să conducă o țară întreagă (fără a avea și capacitatea mentală pentru acest demers), să-și îmbogățească pe secole urmașii etc, dar cu ce preț? Nu s-au gândit niciodată la acest aspect; că vor lăsa o „sahară” în urma lor și de fapt nici nu le-a păsat în nici un moment de acest „detaliu”.

În confruntarea tale quale mai toți exponenții din gruparea dură (mulți tineri) ori din cea moderată (zic ei) au la unison un țel comun, dominarea societății românești cu orice preț. Poate că unele din acțiunile lor ar fi justificate, dar la „bloc”, cum acționează, nu sunt credibili, iritând atât cancelariile occidentale cât și Departamentul de Stat al SUA, așa cum arătam!

Un ziarist respectabil, față de retorica suburbană din Parlament, consideră că, odată cu trecerea în Eternitate a Regelui Mihai, țara noastră este spre crepusculul ei. România pare că a devenit o hoardă de infractori, iar exponenții lor parlamentari tineri, faimoasa tânără generație de politicieni care va schimba din temelii societatea românească după „era Iliescu” este anchilozată. Cei „noi”, tinerii, ne întorc în istorie.

Suntem la o răscruce a istoriei moderne, generată de o stângă ajunsă la putere pe promisiuni; și punct.

Că, din motive manageriale, „Programul” în ansamblul său nu s-a materializat se datorează slabei capacități a celor numiți pe funcții înalte; dar cel mai grav este că, sub ei, „noua generație” se încadrează în acel „analfabetism funcțional”. Îmi este teamă ca această „vară fierbinte” să nu se transforme în „Corabia nebunilor”, corelativul film american „Ship of fools” al lui Stanley Kramer în care tensiunile la care sunt supuse personajele din acea narațiune să capete reflexe practice pe teritoriul României noastre dragi.

FLORIAN LAURENȚIU STOIKA

0%

User Rating: Be the first one !

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură